

for Mand og Kvinde, og ligesaa, at hvis nogen bevislig smitter en anden, maa det være strafbart ligesaa vel for Manden som for Kvinden. Det, mener jeg, er Grundtanken ikke alene i dette Lovforslag, men ogsaa i den Adresse, der i sin Tid kom ind til Rigsdagen med 250,000 Underskrifter. Det er Grundtanken i alle disse Kongresser og Møder, der have været afholdte om den Sag, og det er noget af det, vi fremfor alt maa se at faa ordnet.

Der er jo mange Enkeltheder i Lovforslaget, som det kunde være rart nok at røre ved, men naar jeg nu her har peget paa Grundpillerne, mener jeg, at det kan være tilstrækkeligt. Dog er der et Punkt, som jeg endnu gerne vilde føje til. Der er vel faa Lande, hvor det kirkelige Røre er saa stærkt oppe som i Danmark, og det kan man kun glædes ved at se, at der er en aandelig Bevægelse fremme. Men saa kan jeg ikke rigtig forstaa, at vi i et Land som Danmark skulde være nogle af de sidste, for ikke at sige de allersidste, der ville ophæve den saakaldte lovordnede Utugt. Jeg vil pege paa, hvad jeg ogsaa første Gang pegede paa, at det er en Urimelighed, at vi i Skoler og Kirker lære og prædike, at vi ikke skulle bedrive Hor eller leve i Skørlevnet, naar vi saa her sige: Ja, det, Kirken siger, har ikke stort at betyde; vi sige: Værs'god, vi skulle nok ordne disse Sager saaledes, at I have Lov til det, det tage vi paa vor Kappe. Jeg synes, at Rigsdagen og Regeringen skulle være enige om, at Guds Lov og Kirkens Love maa holdes, vi ville ikke paa noget som helst Omraade have en Lovgivning, der giver Lov til at være Skørlevner eller Tyv eller Morder. Vil nogen drive dette, maa han gøre det paa egen Kappe og tage Straf derfor. — Det er ogsaa en af Grundene til, at jeg ønsker dette Lovforslag gennemført, at det kunde fri Regeringsmagten for at have med denne elendige Sag at gøre, paa anden Maade end gennem sit Ordenspoliti. Ligesom den har sit Ordenspoliti over al anden Last, der kan drives, saaledes skal Ordenspolitiet ogsaa tage dette i sin Haand. Dette maa man se at faa ordnet og jeg skal slutte med at sige, at hvis Lovforslaget skal syltes hen endnu en Gang, vil jeg haabe, da vi staa over for et Folketingsvalg og om et Par Aar ogsaa lige over for et Landstingsvalg, at der endnu en Gang ikke bliver en eneste Valgtribune, hvor denne Sag ikke bliver dragen frem og det bliver lagt Valgkandidaterne paa Sinde: vil du arbejde for, at denne Forbandelse kommer bort

fra vort Folk, og at vi ikke lefle med dette længere. Jeg vil haabe, at man ikke bliver træt af at raabe baade det ene og det andet Sted, men at man ogsaa vil drage det frem paa Valgtribunerne og interpellere de forskellige Kandidater: vil du arbejde for det? Det er gjort saa tit, og de have alle sagt Ja, men til Dato er det blevet derved. Jeg vil da haabe, at den højtærede Justitsminister vil være lydhør og sige: Nu vel, saa tage vi fat, her er meget at ordne og meget, der skal rettes. Og den Dag, det bliver ordnet og rettet saadan nogenlunde i den Aand, hvori dette Lovforslag er udarbejdet, er jeg sikker paa, at det vil være til Velsignelse for vort Folk og vort Land.

P. G. C. Jensen: Naar jeg har taget Ordet i denne Sag, er det ikke, fordi jeg tror at kunne give noget Bidrag til dens Løsning. Jeg ved ikke, om det er gaaet ærede Medlemmer, som det gaar mig, at jeg finder, at denne Sag er saa overordentlig vanskelig at tage sikkert Standpunkt til. For mig staa det, som der ikke her paa Rigsdagen er ret mange Sager, med Hensyn til hvilke det er vanskeligere at skaffe sig en bestemt Opfattelse af, hvilken Vej man skal gaa. Jeg vil altsaa ikke indlade mig paa dette. Jeg har megen Interesse for, at det maatte kunne lykkes at faa en tilfredsstillende Ordning deraf, men Grunden, hvorfor jeg har taget Ordet, er den, at jeg er bleven anmodet om af forskellige meget agtede Medborgere her i Staden at indbringe til Landstinget et Andragende om denne Sag. Det gaar jo saaledes til i Almindelighed, at Adresserne overleveres til den højtærede Formand, som lader dem gaa videre enten ved at lade dem fremlægge til Eftersyn eller overgive til Udvalgene, men Medlemmerne blive ikke derved i alle Tilfælde tilstrækkelig bekendte med Andragendernes Indhold. Det er dette, som de ærede Herrer, der have bedt mig om at indbringe Sagen, have anmodet mig om at gøre. Jeg skal altsaa blot sige, at Andragendet gaar ud paa, at Tilstandene med Hensyn til den offentlige Prostitution i Kjøbenhavns St. Annæ Øster Kvarter efter Andragernes Mening ere overordentlig slette og utilfredsstillende. De meddele mig, at der i dette Kvarters Kerne, nemlig den af Helsingørsgade, Adelgade, Klerkegade og Borgergade begrænsede Firkant, findes 6—7 Bordeller og omtrent 50 privatboende Skøger. Man har indgivet et Andragende til Politidirektøren og fremsat det meget uheldige Følger af dette